

Dopis

Jan Nedvěd

Píšu ti, lásko má, co mohu víc, mých kupletů nebylo moc
tak na dva-tři nářky a na krapet štěstí
a tichou, splynulou, nemravnou noc
Ale teď, lásko, věřím, že už opravdu jsi
a že jsem objevil můj třetí pól
Jako by šachisté na těch svých štveřečkách dali
si do branky koníkem gól
Jako by měsíc se stratil a z vody vyhoup se kýl
Jakoby Titanic topil se zas
Miluju, lásko, tak miluju tebe, že jsem ztratil už pojem a čas

A tak ti píšu, že umírám, nevím co dál, láska svatá je anebo hr
ob
Nikdo nevěří, netuší a neví, co dál, bílé ohrady mámivých slov
Šlápoty tvé jsou jako kamínky not
z nichž pan Rimbaude nám po verších psal
Že tam, kde svítá v uličkách po ránu radost že se k večeru ozývá
á žal
Ztratil jsem bolest a zranil se tak jako v mešitách křičí můj h
las
Já miluju, lásko, já miluju tebe, že jsem ztratil už pojem a ča
s

Vše kolem plyne tak jak plynout chce dál,
válka v Iráku, tak jsem se bál
Lidé tak už jsou bez Boha, že nevědí kam,
děcek zástup si u tanků hrál
Ne, já nechci bojovat, milovat chci, v tobě tělo své po kořen m
ít
Když člověk ví, co už mohlo by být, tak tolik, tolik chce žít
A když pochopí, ví, že není co chtít, těmhle hranicím prošel už
pas
|: Miluju, lásko, já miluju tak, že jsem ztratil už pojem a čas
:|

Píšu ti, lásko má, co mohu víc, mých kupletů nebylo moc
tak na dva-tři nářky a na krapet štěstí
tichou, splynulou, nemravnou noc